

Sygnatura akt VI Ka 1204/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **24 stycznia 2014** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Marcin Mierz (spr.)

Sędziowie SO Grażyna Tokarczyk

SR del. Marcin Schoenborn

Protokolant Sylwia Sitarz

przy udziale Elżbiety Ziębińskiej

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 24 stycznia 2014 r.

sprawy **R. W.** ur. (...) we W.

syna G. i R.

oskarżonego z art. 178a§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 20 września 2013 r. sygnatura akt IX K 598/13

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 624 § 1 kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- wymiar orzeczonego wobec oskarżonego w punkcie 4 środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych określa na 2 (dwa) lata;

- wysokość zasądzonych w punkcie 6 wydatków obniża do kwoty 90 zł (dziewięćdziesięciu złotych);

2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. zwalnia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 1204/13

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 24 stycznia 2014 roku

Od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 20 września 2013 roku (sygn. akt IX K 598/13), którym to wyrokiem sąd rejonowy uznał oskarżonego R. W. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 178a § 1 k.k., apelację wywiódł prokurator wyrokowi zarzucając obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, to jest art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k. poprzez zawarcie w wyroku błędnego rozstrzygnięcia co do środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres „1 (jednego) roku; 2 (dwóch) lat”, podczas gdy prawidłowe rozstrzygnięcie co do środka karnego w wyroku powinno określać orzeczenie wobec oskarżonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat. Podnosząc ten zarzut, prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie 4 przez określenie rozstrzygnięcia co do środka karnego poprzez orzeczenie na mocy art. 42 § 2 k.k. wobec oskarżonego R. W. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat.

Sąd zważył, co następuje:

Wywiedziona apelacja okazała się trafna, przez co spowodować musiała zmianę zaskarżonego orzeczenia zgodnie z wnioskami apelacji, lecz przy uwzględnieniu także wniosku prokuratora złożonego w toku rozprawy odwoławczej.

Odnosząc się w pierwszym rzędzie do ustaleń sądu rejonowego w zakresie stanu faktycznego oraz winy oskarżonego wskazać należy, że poczynione przez sąd pierwszej instancji w oparciu o właściwie zebrany i oceniony materiał dowodowy ustalenia faktyczne uznać należy za trafne, zgodne ze zgromadzonymi i ujawnionymi w toku rozprawy dowodami, które tenże sąd ocenił w sposób pozostający pod ochroną art. 4 k.p.k., 5 § 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k.. Stanowisko swoje sąd ten należycie uzasadnił w sposób zgodny z art. 424 k.p.k.. Sąd pierwszej instancji nie dopuścił się przy rozpoznawaniu sprawy ani przy wyrokowaniu błędu w ustaleniach faktycznych. Sąd Okręgowy w Gliwicach podzielił ustalenia sądu rejonowego w zakresie winy oskarżonego, która w okolicznościach niniejszej sprawy nie może budzić wątpliwości. Winy swojej w zakresie przypisanego jego osobie ostatecznie zaskarżonym wyrokiem przestępstwa nie kwestionował także sam oskarżony.

Odnosząc się do podniesionego w apelacji oskarżyciela zarzutu stwierdzić należy, że zasadnie wskazał prokurator w apelacji zarzut naruszenia prawa procesowego mający wpływ na treść orzeczenia. W sprawie niniejszej w akcie oskarżenia zamieścił prokurator wnioski o wydanie wyroku skazującego i wymierzenie oskarżonemu uzgodnionej z nim kary oraz środka karnego. Uznał prokurator, że nie budzą wątpliwości okoliczności popełnienia przez oskarżonego przestępstwa, a postawa oskarżonego wskazuje, że cele postępowania zostaną osiągnięte bez przeprowadzania rozprawy. Stanowisko to zaakceptował sąd rejonowy wydając wyrok w trybie art. 335 k.p.k., przy czym brak jest w okolicznościach niniejszej sprawy podstaw, by stanowisko to kwestionować. W świetle zawartej już w niniejszym uzasadnieniu argumentacji niewątpliwą pozostaje konstatacja, że okoliczności popełnienia przestępstwa objętego aktem oskarżenia w sprawie nie budzą wątpliwości. Również postawa oskarżonego, który przyznając się do popełnienia zarzucanego jego osobie czynu wyraził zgodę na orzeczenie wobec niego zaproponowanej mu kary uzasadnia przekonanie, że cele postępowania zostaną osiągnięte pomimo nieprzeprowadzania rozprawy.

Słusznie podniósł jednak w apelacji oskarżyciel, że dopuścił się sąd obrazy prawa procesowego mającej wpływ na treść orzeczenia. W przypadku bowiem, gdy sąd podzielił stanowisko prokuratora w przedmiocie istnienia zarówno ogólnych przesłanek zastosowania instytucji z art. 335 k.p.k. w postaci powołanego już braku wątpliwości odnośnie okoliczności sprawy oraz osiągnięcia celu postępowania bez przeprowadzania rozprawy, jak również akceptuje karę i środki karne zaproponowane przez oskarżyciela we wniosku o wydanie wyroku w trybie art. 335 k.p.k., wówczas zgodnie z art. 343 § 6 k.p.k. wydaje wyrok orzekając zgodnie z wnioskiem, co oznacza wydanie wyroku z wymierzeniem oskarżonemu kar i środków karnych zaproponowanych we wniosku. W innym natomiast wypadku, a zatem wówczas, gdy w ocenie sądu brak jest podstaw do uwzględnienia wniosku bądź to z uwagi na brak ogólnych przesłanek zastosowania instytucji wyroku wydawanego w trybie art. 343 k.p.k., bądź też z uwagi na kwestionowanie przez sąd zaproponowanych we wniosku kar i środków karnych, zgodnie z art. 343 § 7 k.p.k. sąd rozpoznaje sprawę na zasadach ogólnych. Jeżeli natomiast dostrzega potrzebę dokonania w treści wniosku stosownych modyfikacji, wówczas wszczęć powinien procedurę zmierzającą do uzyskania stanowiska stron w przedmiocie modyfikacji wniosku i dopiero, gdy strony stanowiska swoje zmodyfikują w kierunku oczekiwanym przez sąd, może sąd tenże zmodyfikowany wniosek

uwzględniając wydać wyrok zapadający wówczas również w trybie art. 343 k.p.k.. Zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie stanowiskiem akceptowanym również przez Sąd Okręgowy w Gliwicach w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę „Zawarte w przepisie art. 343 § 1 k.p.k sformułowanie "uwzględniając wnioski", zwłaszcza w powiązaniu z unormowaniami zawartymi w jego § 6 i § 7, oznacza dla sądu orzekającego obowiązek rozstrzygnięcia zgodnie z treścią wniosku określonego przez oskarżyciela publicznego w trybie art. 335 k.p.k., a będącego wynikiem stosownego porozumienia z oskarżonym w zakresie kary i środków karnych. Gdy sąd uznaje, że nie ma podstaw do uwzględnienia wniosku w takim kształcie, jaki nadał mu prokurator, a jednocześnie nie wyraża on woli (oczywiście po stosownym porozumieniu z oskarżonym) jego modyfikacji, obowiązkiem Sądu jest skierowanie sprawy do rozpoznania na zasadach ogólnych. Niedopuszczalne jest natomiast wydanie rozstrzygnięcia odbiegającego w treści od uzgodnień dokonanych w trybie art. 335 § 1 k.p.k.” (wyrok SN z dnia 29 stycznia 2008 roku IV KK 496/07 LEX nr 361683).

W sprawie niniejszej sąd rejonowy procedując na posiedzeniu w dniu 20 września 2013 roku i uznając, iż wniosek prokuratora o wydanie wyroku w trybie art. 343 k.p.k. pozostaje zasadny wydał wyrok w którym orzekł środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w wymiarze odmiennym niż ten, który wskazany został we wniosku prokuratora załączonym do aktu oskarżenia. Wnosił bowiem prokurator między innymi o orzeczenie wobec oskarżonego środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres lat dwóch, zgodnie zresztą ze stanowiskiem uzgodnionym z oskarżonym, a sąd skazując oskarżonego wyrokiem orzekł środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych ustalając okres na który tenże środek orzeczono na okres „1 (jednego) roku; 2 (dwóch) lat”. Nie doszło jednakże w niniejszej sprawie do zaistnienia sytuacji o której mowa była powyżej, a w której sąd nie akceptując wymiaru kary zaproponowanej przez oskarżyciela wydał mimo tego wyrok w trybie art. 343 k.p.k. orzekając karę odmienną niż postulowana we wniosku. Jak wynika bowiem z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku wskazanie okresu na który orzeczono środek karny w ten sposób stanowi konsekwencję omyłki pisarskiej. Z uzasadnienia wyroku sądu rejonowego wynika nadto, iż wskazanie odmiennego niż zawnioskowany przez prokuratora okresu na który orzeczono zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych nie stanowi wyrazu intencji sądu, który nie zamierzał ingerować w uzgodnienia podjęte pomiędzy stronami w tej kwestii. Jeżeli zważy się nadto na rodzaj odmienności pomiędzy propozycją prokuratora zawartą w akcie oskarżenia, a sposobem określenia środka karnego orzeczonego przez sąd rejonowy zaskarżonym wyrokiem, wówczas twierdzenia sądu o omyłce jako źródle rozbieżności pomiędzy wysokością środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonego zaskarżonym wyrokiem i taką wysokością wskazaną we wniosku prokuratora o wydanie wyroku w trybie art. 335 k.p.k. uznać należy za przekonujące, a wręcz oczywiste. Orzeczenie środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w wymiarze takim, jaki wskazany został w zaskarżonym wyroku nie stanowiło zatem konsekwencji swobody sądu w doborze środka karnego i jego wymiaru, ani też uznania tegoż sądu, że brak jest podstaw do uwzględnienia wniosku w zakresie kary w takim kształcie, jaki nadał wnioskowi temu prokurator. Brak jest zatem w okolicznościach sprawy podstaw do uznania, że Sąd Rejonowy w Gliwicach nie akceptując w pełni wniosku prokuratora, swobodnie określił wysokość środka karnego, tak określony środek karny wyrokiem z dnia 20 września 2013 roku orzekając. Ponieważ orzeczenie środka karnego w wymiarze odmiennym niżli wskazany we wniosku prokuratora stanowi w niniejszej sprawie, jak przekonująco wskazał w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku sąd rejonowy, konsekwencję omyłki sądu, nie mieszczącej się jednak w kategorii oczywistych omyłek o których mowa w art. 105 k.p.k., wystarczające stało się dokonanie korekty zaskarżonego wyroku poprzez określenie wymiaru orzeczonego w punkcie 4 wyroku środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres lat 2 (dwóch), zgodnie z wnioskiem prokuratora zaakceptowanym także przez oskarżonego, co też Sąd Okręgowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 24 stycznia 2014 roku na mocy art. 437 k.p.k. oraz art. 438 k.p.k. uczynił. Tak zmodyfikowany środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych odpowiada zarówno treści dokonanych przez prokuratora uzgodnień z oskarżonym, jak i treści zawartego w akcie oskarżenia wniosku z art. 335 k.p.k..

Do zmiany zaskarżonego orzeczenia dojść także musiało w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach zawartego w punkcie 6 wyroku sądu rejonowego. W punkcie tym sąd rejonowy zamieścił bowiem rozstrzygnięcie o kosztach procesu, w poczet zasądzonych od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatków zaliczając również kwotę 20 złotych

za przeprowadzenie badania alkomatem, podczas gdy przepisy regulujące wysokość wydatków Skarbu Państwa w sprawach karnych, w szczególności przepisy Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków skarbu państwa w postępowaniu karnym, tego rodzaju kwoty wydatków nie określają. Ryczałt 20 złotych za badanie zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem elektronicznym przewidziany został natomiast Rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z dnia 15 października 2001 r.) znajdującym jednak zastosowanie wyłącznie w postępowaniu w sprawach o wykroczenia. Konsekwencją braku możliwości obciążenia oskarżonego tymże ryczałtem w sprawie karnej stało się obniżenie wysokości zasądzonych wobec niego wydatków do kwoty 90 złotych.

W pozostałym zakresie nie dopatrując się natomiast jakichkolwiek podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia, wyrok Sądu Rejonowego w Gliwicach sąd okręgowy utrzymał w mocy. Uwzględniając zasady słuszności, w punkcie 3 wyroku zwolnił sąd oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego, wydatkami obciążając Skarb Państwa.